

Illustreret Tidende.

Nr. 114.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 1. December 1861. —

2 Kdr. Qvartalet.

[3die Bind.

Indhold.

Oluf Lundt Bang. — Ugens Politik. — Skizzer fra Australien III (fortsat). — En amerikansk Dampvædder i Kamp. — Christianødal. — Fra vor Pariscorrespondent. — Meddelelser af bladet Indhold.

Oluf Lundt Bang.

Det er ikke noget Særlyd i Lægekunstens Historie hos os, at den samme Slægt endog i flere paa hinanden følgende Led har frembragt forjente og berømte Mænd; af den bekendte Thomas Finck's Slægt havde vort Universitet Professorer i henved 200 Aar; hans Svigersønner vare Ole Worm og Caspar Bartholin; denne Sidste var Stamsfader til en Slægt, der skjenkede Universitetet 12 Lærere og blandt disse en Thomas Bartholin! Endnu i vort Aarhundrede see vi Slægter, i hvilke Sønnen hæderligt hæder Faderens berømte Navn. I de Hørefale, hvor Worm og Bartholin samlede om sig Starer af beundrende Tilhørere, tyder nu i henved 100 Aar med god Klang Navnet Bang; ved dette Ledes Tanken nærmest til to udmærkede Læger, Fader og Søn, som Universitetet tæller blandt sine høit forjente Lærere. Har vor rastløse Tid end saa travlt med sin egen Dødt og med Fremtiden, at den ikke tænker meget paa dem, der endog kun for saa Decennier siden pristes og agtedes høit, er der dog vist Mange, som mindes, at have hørt deres Forældre med Taknemmelighed og Beundring prise „den gamle Bangs“ indtil det Vidunderlige grændsende slette og skarpe Blis som Læge. Dette var Frederik Ludvig Bang, den berømte Forfatter af „Praxis medica“ og „Selecta diarii Nosocomii Fredericiani“. Det er hans Søn, Oluf Lundt Bang, hvis Billede her fremstilles, og vi ville nu forsøge i saa Træk at give et Omrids af hans Liv og Virksomhed, vise, at om ham gjælder, at han med Ære har hævdet sit Navn og sin Slægts Anseelse.

Slægten er gammel og saa folkekjær, som nogen i Landet: Skalm Hvide var dens Stamsfader. Hans Søn Tøse havde Sønnen Skalm Bang, og fra ham nedstammer Oluf Bang af Middelfart, som var Legationssecretair hos den pavelige Nuntius i Ungarn; han blev ablet 1517 af Kong Ludvig. Ufiling af ham var Kammerraad Christian Bang, hvis Søn Oluf Lundt de Bang blev optagen i den danske Adelsstand 1777 og døde som Generalprocureur og Conferentsraad. En Broder til ham var ovennævnte Professor Fred. Ludv. Bang, der døde 1820 som Statsraad og Ridder af Dannebrog; han havde en Mængde Sødsfænde, af hvis Børn her blot, som mest bekendte, nævnes Domproost Jakob Hansen Bang, hvis Søn var den ifjor afdøde Justitiarius i Høiesteret, Storkors af Dannebrog Peter Georg Bang, der flere Gange var Minister; Søstersønner vare Henrik Steffens og Nicolai Severin Grundtvig. Hans Stedbørn vare ikke mindre bekendte, nemlig Ole Hieronimus Mynster, der var Professor og havde fulgt efter ham som Overlæge paa Frederiks Hospital, og Biskop Jakob Peter Mynster.

Oluf Lundt Bang er født den 27de Juli 1788 paa Frederiks Hospital i Kjøbenhavn. Dimitteret fra det Schouboefte Institut i Foraaret 1804 fik han Udmærkelse til Examen artium. Skændt Krigen, og navnlig Kjøbenhavns Beleiring og Bombardement, under hvilken han gjorde Tjeneste som

Læge ved Studentercorpset, medførte Forstyrrelse og Afbrydelse i hans Studier, tog han dog den medicinske Examen i Efteraaret 1808 med eenstemmig Laud. Efterat have været Candidat og Reservelæge paa Frederiks Hospital blev han den 1ste October 1811 med kongelig Confirmation Underaccoucheur og Reservelæge ved Høbelskiftelsen, og har saaledes i 50 Aar været kongelig Embedsmand; i 1809 blev han tillige Districtslæge ved Fattigvæsenet i Kjøbenhavn, i hvilken Stilling han virkede indtil 1818. I 1809 vandt han Universitetets Guldbmedaille og disputerede næste Aar for Licenciatgraden; det var første Gang, at denne, nylig forordnede Orde, skulde tages; der maatte ikke længer, som for, være en Professor, der som Præsens understøttede eller, som ophøit, paatog sig Forsvaret af Afhandlingen; denne Disputationsmaade var efterhaanden ubartet: det vakte saaledes megen Moro, at F. L. Bang ved en saadan Leilighed, da den under hans Præsidium Disputerende forboldt sig aldeles taus, utaalmodigt udbød: loquere, lille P., loquere! Ifølge den nye Forordning hævede den Disputerende Lov at vælge en Respondens og to Opponentter, imod hvilke, samt imod tvende af Facultetets Professorer og hvem der ellers vilde opponere, han selv skulde forsvare sin Afhandling. D. Bang havde erholdt Tilladelse til

at benytte til Disputats den Afhandling, som havde erholdt Præmedaillen. Denne Lettelse baade ham kun lidt: som Opponent ex auditorio optraadte Dr. Rahff, der holdt meget af og havde stor Færdighed i at tale Latin; han angreb i et flydende Sprog og med knusende Sollogismer saavel Disputatsen som Facultetet og bragte baade Disputator og Respondens til Taushed; af Facultetets Opponentter traadte Herholdt i hans Fødsfor, idet han tog fat paa Disputatsen i dens Heelhed og en enkelt Thesis. Da en fælles Ven bebrejdede Herholdt dette, svarede han: „Jeg kunde sgu ikke gjøre ved det; da jeg ikke havde læst Afhandlingen, maatte jeg gaae saaledes tilværts.“ — Bangs Doctordisputats de foetus in partu versione var Resultatet af et flittigt Studium og den i hans lærerige Stilling vundne rige Erfaring; den forsvarede han hæderligt 1813, og 1814 blev han udnævnt til Adjunct ved det medicinske Facultet, 1818 Medlem af Sundhedscollegiet, samt Prof. extraordinarius, 1821 Prof. ordin. og Medlem af Consistorium; 1824 var han første Gang, og 1840, Kroningsaaret, anden Gang Rector Universitatis.

I 1825 blev Bang ansat som Overlæge ved Frederiks Hospital, og denne Ansættelse blev det betydningsfuldeste Moment

Oluf Lundt Bang.